

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XX. (XXXVI.) ÉVFOLYAM, 18 SZÁM 2025. MÁJUS 3.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Éljen

MÁJUS 1

FOTÓ: PINTEREST.COM

ZÁVORY

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Éljen május elseje!

Május elseje harcban született és harcban él ma is. 1890 óta a világ munkásai ezen a napon együtt mutatják meg a világnak, hogy nem elégedettek azzal, amit a tőke ad nekik.

Május elseje nem kötődik ideológiákhoz, politikai törekvésekhez. Május elseje a munkások, a dolgozók legalapvetőbb érdekeiről, az életükről szól. A dolgozók életét meghatározza, hogy hány órát kell dolgozniuk, mennyi bért kapnak.

A létszükségletek fogalma idővel bővült. Hiába emelkednek ugyanis a bérek, az árak emelkedése mindent elvisz. Vagyis küzdj az infláció ellen!

Kereshetsz jól, lehetnek jók a munkakörülmények, de ha a gatyád is rámegy az orvosra, ha beteg vagy, az életed rövidül meg. Vagyis küzdj az ingyenes, jó egészségügyi ellátásért!

Lehet jó a béred, lehet jó az egészségügy, de ha bizonytalan a jövő, ha a háború fenyegetésével kell együtt élned, sőt háborúba kell menned, mit ér akkor az egész? Küzdj tehát a háború ellen, a békéért!

Sokszínűek a május elsejei követelések, mások és mások a világ országaiban. De minden követelés gyökere közös: a tőke uralma. A dolgozó a tőke ellen küzdött akkor, amikor a „nyolc óra, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás” volt a jelszó. De ma is a tőke ellen küzd, amikor a munkaidő növelése, a nyugdíjkorhatár felemelése ellen emeli fel szavát.

Május elsejéért mindig meg kellett harcolni. Eleinte a tőkéstulajdonosok fenyegették meg a dolgozókat, majd rendőrök és katonák lötték szét a munkásrendezvényeket. A tőkés média akkor is, ma is a munkáskövetelések ellen hangolja a társadalom többi részét.

Magyarországon 1891-ben ünnepelték meg először május elsejét. A csendőrsortűz akkor sem maradt el. Orosházán máig emlékmű emlékeztet a tőkés hatalom gaztettére. 1919-ben a Tanácsköztársaság ünnepé, munkaszüneti nappá tette. A demokratikusnak titulált Horthy-rendszer betiltotta. 1945-ben, a felszabadulás után nyílt lehetőség az első szabad május elsejére.

A szocializmus évtizedei megteremtették a gondtalan ünneplés lehetőségét. Május elsején nem kellett a nyolcórás munkaidőt követelni, mert a szocialista állam biztosította. Nem kellett a nyugdíjért sem harcba menni, mert minden dolgozó nyugdíjban részesült, és a nők 55 éves korban, a férfiak 60 éves korban nyugdíjba mehetek. Nem kellett a munkahelyi demokráciáért sem küzdeni, mivel mindenütt működtek az üzemi háromszögek, a gyárvezetés, a szakszervezet és a munkáspárt helyi szervezetének egyeztető fóruma.

A szocializmus igyekezett mindent megadni a dolgozóknak. Ha valamiből nem jutott elég, ezért nem a szocializmus volt a hibás. A tőkés világgal

szemben évszázadok lemaradását kellett behozni. Az emberek érezték, tudták, hogy a szocializmus értük van.

A jóhoz könnyű hozzázokni. A felszabadulás utáni első nemzedékek tudták a jobb élet árát, hiszen ők küzdötték ki, és a szocializmus mellé álltak 1956-ban is. Később mindenki megbékélést, nyugalmat akart, ami érthető is. Minden hatalom a dolgozó népé, mondta az alkotmány, s senki, vagy talán csak kevesen gondoltak arra, hogy a tőke megkísérelheti a hatalmat visszavenni.

A rendszerváltás 1990-ben éppen ezt jelentette. A nép már nem a hatalom tulajdonosa, csak forrása. A nép, a társadalom már nem birtokolja a gyárakat, a bankokat, minden a tőkés tulajdonosoké. Az új hatalom elvette a szakszervezetektől az üdülőket, a társadalombiztosítás számos eszközét, politikailag egymás ellen állította őket, felszámolta munkásegységet.

Az új hatalom kialakította a saját politikai klubját. A klub, azaz a hatalom közelébe csak olyanok kerülhetnek, akik ismerik a tőke uralmát, leteszik a nagy esküt a NATO és az EU mellett. A Munkáspártot, amely a kapitalizmus, a NATO és az EU ellen küzd, távol tartják a hatalomtól.

Május elsejét nem merték eltörölni. Inkább átpolitizálták, családi ünnepként hirdetik. A szocialista évtizedek nyugodt ünnepein gúnyolódnak. A hagyományos felvonulások helyszíneit átépítették vagy tiltják. A majálist üzleti vállalkozássá tették.

Nincs is szükség harcra, üzenik nekünk, hiszen nincsenek munkások, osztályok, egy nagy nemzeti közösség van, amelyben közösen küzdünk a jólétért. A nagy nemzeti összeborulás azonban hamis. Ma mindenki dolgozhat, ez igaz, de mi lesz, ha a tőkés válság nyomán bezárják a nyugati autógyárakat? Emelkednek a bérek, ez is igaz, de az inflációt csak a tehetősebb rétegek tudják kivédeni, a szegényebbek nem! A boltokban mindent lehet kapni, ez igaz, de az élet nem csak vásárlásból áll. Szeretnénk egészségesek maradni, de hogyan, amikor az állam nem költ eleget az állami kórházakra, a magánkórházért pedig fizetni kell!

Május elseje sok embert elgondolkoztat. Sokan ismerik fel, hogy a tőke uralma nem jó. Lehetnek különböző receptek a megoldásra, patrioták és liberálisok, de a lényegen, a tőke uralmán egyik sem változtat. A problémák olyan mélyek, és ezt az ukrajnai háború is megmutatta, hogy alapvető változásokra van szükség.

A mi teendőnk nem kevés. Ahogyan a régi május elsejei dal mondta: „ébresszed a magyar népet!” Ne engedd, hogy bedőljön a régi és új liberálisoknak! Rendszerváltást hirdetnek, de nem a dolgozó nép hatalmát hozzák vissza, hanem saját maguknak akarnak mindent. Győzzük meg dolgozótársainkat, hogy a jobb és biztonságos jövőt csak a szocializmus hozhatja el.

Kína nem fekszik le Trumpnak

Kína felkészült az amerikai vámok hatásaira, új gazdasági tervet jelentett be Peking. A Kínai Kommunista Párt Politikai Bizottsága úgy döntött, hogy felveszi a harcot az amerikai támadásokkal szemben. Az igazságos nemzetközi kereskedelem helyreállítása a világ érdeke is.

Mi lesz, ha a liberálisok hatalomra kerülnek?

Ahol a globalisták hatalomra kerülnek, ott megszűnik a szabadság, leépítik a jogállamot és a demokráciát. Ezt valósítja most meg a baloldali kormány Lengyelországban, és erre készülnek most Magyar Péter vezetésével a hazai globalisták is – jelentette ki az Alapjogokért Központ főigazgatója pénteken a Magyar-Lengyel Szabadság Intézet megalapításáról szóló budapesti sajtótájékoztatóján, amelyet Marcin Romanowski volt lengyel igazságügyminiszter-helyettestel és Chris Farrell amerikai jogvédővel közösen tartott. Nos, sajnos igaza van!

Oroszország: nem kellenek nyugati alkatrészek!

Az orosz SJ-100 típusú új repülőgépben egyetlen nyugati alkatrész sincs. Az Oroszország elleni szankciókat az orosz ipar nem csupán túlélte, de gyakorlatilag teljes önellátásra rendezkedett be. A nyugat nem tudja alkatrészekkel zsarolni Oroszországot.

KÜLFÖLD

A Krím, de nem azért, mert Trump így gondolja

Donald Trump amerikai elnök egy pénteken nyilvánosságra hozott interjúban azt mondta a Time hírmagazinnak, hogy „a Krím félsziget Oroszországa marad, ezt Zelenszkij ukrán elnök is megérti, ezt mindenki megérti, hogy ez már nagyon hosszú ideje az oroszoké”. Nos, ehhez eddig sem férhetett kétség. A Krím népe szavazott, Oroszországhoz csatlakozott, ott orosz erők állnak.

Mi köze Japánnak a NATO-hoz?

Április 25-én Nakatani japán hadügyminiszter 55 perces megbeszélést folytatott Rutte NATO-főtitkárral. Nakatani üdvözölte, hogy a NATO növeli jelenlétét a Csendes-óceán térségében. Japánnak „szándékában áll koordinálni a NATO Ukrajna Biztonsági Segítségnyújtási és képzési szervezetében (NSATU)” való részvételt. Rutte főtitkár üdvözölte ezt az ajánlatot. Megerősítették Ukrajna további támogatásának fontosságát.

Védelmet a vasúti dolgozóknak!

Elegünk van a rendszeres bántalmazásból, határozott jogi és rendőri védelmet követelünk az egyre durvább támadások ellen. A Vasutasok Szakszervezete levélben emlékezteti Lázár János minisztert: februárban megígérte, hogy megvizsgálja, hogyan lehetne megerősíteni a vasutasok rendőri védelmét. A VSZ elvárja, hogy a jogalkotók kezdjenek komolyan foglalkozni ezzel az egyre veszélyesebb jelenséggel, annak megállításával és megtorlásával. Ez utóbbihoz szükséges jogalkotási lehetőségre Tuzson Bence minisztert emlékeztette a szakszervezet. (vsz - Elég a bántalmazásokról!)

Rezsitámogatást kapnak az egyházi iskolák?

Fejenként 30 ezer forintos rezsitámogatást adna a kormány az egyházi fenntartású köznevelési és szakképző intézményeknek egy pénteken megjelent jogszabálytervezet szerint, írja a hvg.hu. Tavaly ez az összeg közel 42 ezer forint volt és az egyházi intézmények mellett a nemzeti önkormányzatoknak is járt. (Fotó: MTI)

Tiltakozik a BKV is

BELFÖLD

Lázad a teljes járművezetői szakma, a vasutasok után a BKV-sokat és a volánbuszosokat képviselő szakszervezet is megszólalt: nem tűrik tovább a járművezetők verbális vagy tetteges bántalmazását, amit az utasoktól naponta elszenvednek. A fővárosi közösségi közlekedési cégnél működő Egységes Közlekedési Szakszervezet (EKSZ) már öt évvel ezelőtt kérte Pintér Sándor belügyminiszter hathatós közbenjárását a támadások visszaszorítására, s a tettesek súlyos megbüntetésére. Azóta sem történt semmi, miközben a különféle atrocitások egyre gyakoribbak és egyre durvábbak. A szakszervezet a vasutasokkal, volánbuszosokkal közös nagy figyelemfelkeltő demonstrációt fontolgat – írja közleményében az EKSZ.

Elég az MNB-ügyből, világos beszéd kell!

Egyre mélyül a botrány, amely a Magyar Nemzeti Bank (MNB) alá tartozó, közpénzből gazdálkodó alapítványi céghálózatok körül alakult ki. Varga Mihály új jegybankelnök új korszakot kíván nyitni: az átláthatóságot és a felelős gazdálkodást hirdetve azonnal nyomozást kezdeményezett a kérdéses ügyletek után. Az ügy súlyát jól jelzi, hogy a gyanú szerint az utolsó napokban is zajlottak olyan pénzügyi manőverek, amelyek szintén jogellenesek lehettek – írja az index.hu. Elég volt a híresztelésekből, félrebeszélésből, tárják fel a valóságot és ne terheljék az egyébként is zűrös politikai életet!

Az elesett szovjet hősökre emlékeztek

Szegeden felavatták a felújított szovjet hősi emlékművet és sírkertet. A felújítást a fasiszmus feletti Győzelem 80. évfordulója alkalmából az orosz állam végeztette el. Ebben a temetőben 1084 szovjet katona nyugszik – emlékeztetett Jevgenyij Sztanyiszlavov orosz nagykövet. Mintegy 200 ezer szovjet katona és tiszt adta életét Magyarország felszabadításáért. Ezek többek, mint számok. Ez az ára a náciizmus feletti győzelemnek, több ezer ártatlan élet megmentésének. Ez az ára annak a döntő hozzájárulásnak, amelyet a Szovjetunió a második világháborús győzelemhez tett, amelynek eredményei maradandó jelentőséggel bírnak a modern világrend szempontjából. A rendezvényen részt vett Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke is.

Paks: folytatódik az aláírásgyűjtés

A Munkáspárt paksi szervezete is kitelepülést tartott, a piac előtt. Aláírásgyűjtést végeztünk, az ingyenes, emberhez méltó egészségügyért. Sokan felfigyeltek ránk, sokak elmondták panaszait az egészségügy mostoha helyzete végett, közben gyűltek az aláírások is – írták az akció szervezői Szarka Istvánné és Szarka Sándor.

Megemlékezés Békésben

A Békés vármegyei munkáspárti aktivisták megemlékezést tartottak Békéscsabán és Gyulán a szovjet katonai emlékhelyeknél, Magyarország felszabadulásának, illetve a győzelem 80. évfordulójának tiszteletére. Elhelyezték a kegyelet virágait, a Györgyszalagot és a nemzeti szalagot.

Ukrajna: békét a dolgozó nép érdekeinek megfelelően!

Moszkvában befejeződött a II. Nemzetközi Antifasiszta Fórum. A tanácskozáson Lisztes Vince képviselte a Munkáspártot. A közös nyilatkozat egyebek között kimondja: „Ukrajna jövőjének kérdését az ország dolgozóinak érdekei és a hosszú távú európai béke célkitűzései alapján kell megoldani. Teljesen lehetetlen megengedni a neonáci rezsim új megerősítését Kijevben, fegyverekkel pumpálva. Ukrajna radikális denacifikációjára van szükség a további vérontás lehetőségének megállításához. A banderista bűnözőket és nyugati pártfogóikat igazságosan el kell ítélni, és a kijevi fasiszta rezsimet meg kell szüntetni. Ragaszkodunk az Ukrán Kommunista Párt tilalmának feloldásához, az orosz nyelv szabad használatához, Bandera dicsőítésének betiltásához és az antifasiszta hősök lerombolt emlékműveinek helyreállításához.”

Mohács: nem csüggedünk, folytatjuk!

A Magyar Munkáspárt Baranya megyei aktivistái Mohácsra asztalos kitelepülést tartottak „Aláírásgyűjtés az egészségügyért” jelmonddal. Mohács főterén a gyalogos forgalom átlagos volt. Beszélgetést mintegy 5-6 személlyel tudtunk folytatni.

Az első harcos május elseje

1890 MÁJUS ELSEJE

Május elseje nem ment ki a divatból. Az elmúlt évtizedekben a tőkés hatalom igyekezett eltörölni, de nem jártak sikerrel. Sikerült azonban más tartalmat adni neki, elvonni a dolgozók figyelmét a tőke elleni osztályharcról. Május elseje azonban még így is a dolgozók, a munkások, a munkásszolidaritás ünnepe.

Idézzük fel a Népszava egykori írásai alapján, hogy miként is indult el május elseje ünneplése, mint jelentett ez a nap a tőke ellen harcoló munkásoknak és agrárproletároknak!

A II. Internacionálé párizsi kongresszusa 1889-ben határozta el május elseje nemzetközi megünneplését. Más országok proletárijaihoz hasonlóan a magyar munkások is 1890-ben köszöntötték először sztrájkokkal, gyűlésekkel, társas összejövetelekkel ezt a napot.

De az első igazán küzdelmes és harcos, munkásvérrel is megszentelt május elsejére a következő évben, 1891-ben került sor.

1890 decemberében a Magyarországi Szociáldemokrata Párt alakuló kongresszusa úgy döntött, hogy május elsejét azontúl minden évben megünnepli a magyar munkásság.

A soron következő munkásünnepre már 1891 januárjában elkezdődtek az előkészületek. De az előző év tapasztalatain okulva 1891 tavaszán a tőke és a kormányzat is idejében felkészült május elsejére.

Április 20-án az Országos Iparegyesület igazgatósága bizalmas körlevelet küldött valamennyi napilap szerkesztőségének. A levél azt hangoztatja, hogy „a demonstrációk kizárólag azért öltöttek tavaly oly nagy méreteket, mert a fővárosi napi sajtó túlságos lelkiismerettel és kelleténél nagyobb részletességgel foglalkozott az arra vonatkozó mozgalom minden egyes fázisával. Kíváncsnak tartja egyesületünk igazgatósága, hogy a fővárosi napi-

lapok által követendő egyöntetű eljárás megállapítása céljából a szerkesztő urak közös értekezletre hívassanak meg”. A Népszava tudósítása szerint „az értekezleten elhatározták, hogy a munkások törekvései ellen állást foglalnak”.

Április 23-án a belügyminiszter intézett körlevelet a főispánokhoz. Ennek rendelkező része így hangzott: „Tekintettel arra, hogy az igazgatók a tüntetést gyűlések tartása által szándékozzák foganatosítani, így a május hó 1-ére netalán bejelentendő munkás gyűlések tartását betiltom.”

A tilalom tehát sokkal szigorúbb volt, mint az előző évben. Nemcsak a tüntető felvonulásokra vonatkozott, hanem mindenfajta gyűlésre is. A sztrájkot pedig a tőkések és megbízottjaik igyekeztek gazdasági nyomással és fenyegetésekkel megakadályozni. A gyárosok egymás között megegyeztek, hogy a május elsejei sztrájkolókat elbocsátják.

A Népszava joggal állapította meg, hogy „ez alkalommal a vállalkozók, a sajtó, a kormány és a rendőség oly négyes szövetséget kötöttek, mint tán soha ezelőtt, és ezt a szövetséget egészen kézzelfoghatóan mutatták az osztálytudatos munkásság ellen.”

Az MSZDP nem kockáztatta meg, hogy nyíltan szembeszegüljön a kormányrendelettel. Tüntetést, gyűlést nem hirdetett, hanem arra buzdította a munkásokat, hogy munkabeszüntetéssel és közös kirándulásokkal, hatóságilag nem kifogásolható társas összejövetelekkel ünnepeljenek.

Budapesten összesen mintegy 14-15 ezer munkás vállalta az elbocsátás és a teljes létbizonytalanság kockázatát, s lépett sztrájkba május elsején. Közéjük tartoztak a Schlick, a Nicholson, a Grossmann és Rauschenbach, a Lang, az Oetl-féle gyárak, az Első Magyar Csavargyár és az Osztrák-Magyar Államvasút Főműhelyének munkásai. Jöttek cipészek, asztalosok, bádogosok, pékek, esztergályosok, kőfaragók, szabók, szobrászok, aranyművesek, vasöntők, kalaposok, paszományosok stb. A legtöbben a Városligetbe vonultak ünnepelni, mások Zuglóba, Rákospalotára, Cinkotára, a rákospalotai erdőbe, az újpesti szigetre, a Zugligetbe vagy a Városmajorba.

„Sok gyárban azt kívánták a munkásoktól május 1 előtt – közli a Népszava – hogy elmaradásukat indokolják valami kifogással, például hurcolkodással stb. Elvtársaink azt felelték büszkén, hogy ők semmiféle ürügyet nem akarnak használni, és a munka ünnepét szentnek tartják.

A budai Ganz-gyárban Mechwart igazgató több munkásnak előléptetést ígért, ha nem vesznek részt a májusi ünnepélyen s többi társaikat is rábírják erre. Elvtársaink azonban megbotránkozva utasították vissza ez árulást az egész munkásság ellen”.

OROSHÁZI EMLÉKMŰ

Május 2-án a sztrájkoló munkások ismét megjelentek a gyárakban, ahol – általában erős rendőri fedezet mellett – közölték velük elbocsátásukat, de több helyen egyúttal azt is, hogy a következő héten ismét munkába állhatnak. Ennek az volt az oka, hogy igen sok kiváló szakmunkást a gyárak egyszerűen nem tudtak nélkülözni.

De az ügy távolról sem mindenütt végződött ilyen „szerecsésen”. Nicholson, az Angliából bevándorolt gépgyáros azt felelte művezetőinek, akik ellenezték a legügyesebb munkások elbocsátását: „És ha tízezer forintba kerül, még akkor sem engedek!” Más gyártulajdonosok csak egyes munkásokat akartak „megrendsabályozni”, mire valamennyi munkás felmondással válaszolt.

A budapestihez hasonlóan ünnepelte május elsejét a vidék ipari munkássága is. De az 1891-es esztendő valójában az Alföld úgynevezett agrárszocialista megmozdulásai révén vonult be a május elsejék és a munkásmozgalom történetébe.

A Viharsarokban bekövetkezett drámai és véres összecsapások híre – éppen innen kapta nevét az Alföldnek ez a része – óriási megdöbbenést okozott az országban. Csak a hatóságokat nem érte meglepetés, hiszen már hónapok óta növekvő aggodalommal figyelték az orosházi, csorvási, békéscsabai, szarvasi és más munkáskörök, olvasóegyletek ekkor még csendes szerveződését és tevékenységét. A Békés megyei főispán már 1891. március 4-én jelentést kért a főszolgabírótól az agrárszocialista mozgalmak terjedéséről. Március 21-én pedig a budapesti rendőrfőkapitány a miniszterelnök figyelmét is felhívja a veszedelemre:

„Ezen jelenség szerény véleményem szerint nemcsak szociálpolitikai, hanem nemzetgazdasági szempontból is kiváló jelentőséggel bír, mert a szocialista tanokat oly térre szándékozik áttenni, mely igen alkalmas arra, hogy Magyarországon az ipari és gyári munkások korlátolt számánál fogva eddig e csekélyebb jelentőségű mozgalmat valóságos veszéllyé fejlessze.”

Áprilisban a Békés megyei földbirtokosok már „teljhatalmú, kormánybiztos” kiküldését kérték, és szigorú

„mezőgazdasági törvény” megalkotását sürgették. A hatalmon levők tehát csak az alkalmat várták, hogy lecsaphassanak a kibontakozó földmunkásmozgalomra.

A Népszava tudósítója így számol be a történetekről: „A szociáldemokrata pártgyűlés határozatához híven a Békés megyei mezei munkások is készültek május 1 megünneplésére. Minthogy minden gyűlés és tüntetés be volt tiltva, az ünnepet munkaszünettel akartuk megtartani. A munkáskörökben a körtagok számára felolvasás volt hirdetve, s a ház udvarán fehér selyem zászló tűzetett ki, melyen vörös betűkkel a felírás volt olvasható: „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!”

A zászlók másik oldalán pedig: „8 óra munka, 8 óra szórakozás, 8 óra alvás!” Elvtársaink azt hitték ugyanis, hogyha a zászlót az udvaron tűzik ki, azt nyilvános tüntetésnek tartani nem lehet.”

A szolgabíró azonban más véleményen volt: minden előzetes felszólítás nélkül a csendőrökkel konfiskáltatta a zászlót s elfogatta a kör elnökét, jegyzőjét s pénztárnokát, a kör helyiséget pedig zár alá tette. Erre a földművesek a szolgabírói hivatal elé vonultak.

A szolgabíró húzta az időt s közben Békéscsabáról katonaságot hozatott. Közben a nép tetemesen felfszaporodott a szolgabírói hivatal előtt, de csendesen, nyugodtan viselkedtek, bár vele szemben nagyszámú gyalog és lovas csendőr foglalt állást, 4 órakor megérkezett Csabáról a katonaság. Midőn hallatszott már a dobpergés, a zsandárok gúnyolni kezdték a tömeget, és kacagtak, hogy oly könnyen felültették a népet. A katonaság a helyszínre érkezve, a szolgabíró megtagadta a zászló kiadását s az elfogottak szabadon bocsátását, miáltal a tömeget annyira felingerelte, hogy kövekkel bezúzta a szolgabírói hivatal ablakait, mire a katonaság sortűzet adott s szuronyokkal viasszaszórította a népet. Nagyon sokan megsebesültek.”

Az orosházi vérengzés hírére másnap, május 2-án a békéscsabai földmunkások is megmozdultak. A nép a városháza elé vonult, s követelte, hogy számoljanak be arról, mi történt a helyi munkáskör jóváhagyására már régen benyújtott alapszabály-tervezetével, amellyel kapcsolatban sorozatosan hitegették és félrevezették őket. Megjelent a katonaság, s éles töltnyek hiányában szuronnyal próbálta viasszaszórítani a tömeget. Ez azonban a szuronyok közé nyomult, a fegyvergyakorlatra behívott egyéneket felhívta, hogy fegyverüket tegyék le s csatlakozzanak hozzájuk, s formális harcot kezdett a katonákkal oly módon, hogy egy ott épülőfélben levő ház előtti téglarakásból az előnyomuló katonaságot téglazáporral fogadta... Pongrácz András, a mozgalom egyik vezetője, egy katona által leszúrva, sebében meghalt, Majen János szuronydöfést, Sznopek András és Obsuszt Pál pedig fején sérülést szenvedett, sőt fel kell tenni, hogy ilyen körülmények között a zavargók közül mások is szenvedtek kisebb-nagyobb sérüléseket” – így szól a gyulai törvényszék ítéletének indoklása abban a perben, amelyet a hatóságok – az orosháziak után – a békéscsabai szegényparasztok vezetői ellen indítottak.

Beszélnünk kell a liberálisokról!

SURÁNYI, HORN, BOKROS 1995-BEN
A BOKROS-CSOMAG BEJELENTÉSEKOR

Mindegy, ki venné át Orbán Viktor helyét, a liberálisoknak adná át az irányítást. Brüsszelből, vagy akár itthonról. A HVG megemlékezett a Bokros-csomag 30. évfordulójáról, napra pontosan közölt interjút a bajszos hóhérrel, de előtte Surányi Györgynek, a Magyar Nemzeti Bank akkori elnökének, utána Békesi Lászlónak, a Bokros Lajos előtti pénzügyminiszternek is teret adott, hogy méltassák az akkori pénzügyi politikát. Mindhárman egybehangzóan eredményesnek tartják az akkori intézkedéseiket, sajnálják a terveiktől való eltéréseket, és akár a mai naptól kezdődően is az akkori pénzügypolitika folytatását követelik. Ne legyen illúzió: ha megtehetik, meg is teszik.

„Kétségtelen, hogy a reáljövedelem fájdalmasan csökkent, a munkanélküliség azonban nem nőtt tovább. Emellett viszont az üzleti szektor, a magánszektor beruházásai meglódultak. Egy elhúzódó válság helyett visszanyerte dinamikáját a gazdaság, és 1996-tól 2002–2003-ig évente átlagosan több mint négy százalékkal nőtt.” – mondja **Surányi**. (Az a társaság nagyon szereti ezt a „fájdalmas” szót. Ez a szó annak kihirdetése, hogy tudják, mit tesznek az egyszerű emberekkel, de ez nem hátráltatja őket.)

„A társadalom nem egy kísérleti terep, nem lehet olyan reformokat bevezetni, amelyek helyességéről csak néhány ember van meggyőződve intellektuálisan” – idézik tőle egy régi interjúkötetből. *„Azok a reformok, amelyeket a csomag megcélzott, sok szakértő és számos politikus hosszú évek során kiérlelődött nézetein és nemzetközileg sikeres példák alapján alakultak”* – próbálja ellensúlyozni saját akkori bevallását **Surányi**.

„A stabilizációs programra a társadalom visszafogottan reagált. Hiába voltak rövid távon fájdalmas következményei, az emberek értékelték a tisztességes cselekvést, a közvélemény-kutatások szerint 1997 nyarán a kormánypártok vezettek. Dráma, hogy az 1998-as vereséget a baloldal a stabilizációnak tulajdonítja.” (Már megint ez a „fájdalmas”. Szerintem büszkéek rá, hogy mennyire elszántan viszik véghez a saját elképzeléseiket.)

Nem, a társadalom nem visszafogottan reagált, hanem megosztottan. Nem mindenkinek „fájtak” a stabilizációs lépések. Azért bukott meg ez az úgynevezett baloldal 1998-ban, mert az An-

tall-Boross kormány után az MSZP elsőprő győzelme abból a felfokozott várakozásból fakadt, hogy visszakapjuk a szocializmusból azt, ami jó volt benne. De az MSZP inkább összeállt az SZDSZ-szel, és hagyta, hogy az utóbbi diktáljon, még hozzá szöges ellentétben a választói várakozásokkal. A következő választáson pedig az emberek úgy gondolták, itt már minden el van döntve, akár a jobb-, akár a baloldalra szavaznak, a kapitalizmus épül tovább. Nem kell a csőlátású MDF, nem kell az áruló MSZP és az erőszakos SZDSZ, jöjjenek a fiatalok.

Volt valami megindító naivitás a Fidesz-kormány első 4 éve után. A Fidesz polarizálta a lakosságot, az emberek békésebb politikára vágytak. Jó, az SZDSZ rengeteg kárt okozott a pénzközpontú gondolkodásmódjával, de most már nyilván tanultak a hibáikból... Hát, így utólag nehéz eldönteni, sírjunk-e ezen vagy ne vessünk. A liberális politika jottányit sem változott, pénzközpontú maradt, és megmutatta, hogy az élet egyéb területein is képes még a károkozásra. Néha arra gondolok, annál, hogy tönkretette az oktatást és az egészségügyet, nagyobb kárt már úgysem tudna okozni, de ez nem igaz: beleviheti Magyarországot, beleviheti Európát a harmadik világháborúba.

Na de lássuk, hogyan nyilatkozik maga Bokros Lajos, most, 2025. március 12-én, a csomagja kihirdetésének 30. évfordulóján.

A HVG felvezetése mindent elárul. *„1995. március 12. A Magyar Televízió esti műsorában Horn Gyula miniszterelnök két közgazdász, Bokros Lajos és Surányi György társaságában radikális stabilizációs programot hirdet meg. Ellenzői és ellenfelei a csomagot, sőt megalkotóit is demonizálták, holott közgazdaságilag mindmáig ez volt a legalaposabban végiggondolt egyensúlyjavító program, amelynek hatására a rendszerváltás után öt-hat évvel a magyar gazdaság a régió éllovasaként zárta le az átmenet legfájdalmasabb szakaszát.”*

Bokros így foglalja össze a programot:

„Az 1995-ös stabilizációnak négy pillére volt. Az első a monetáris politika megváltoztatása, a forint egyszeri leértékelése és az előre bejelentett mértékű csúszó leértékelések sora.

A második a vámpótlék. Ez azonnal közvetlen költségvetési bevételt hozott, márpedig olyan mértékű jövedelemhiány volt, hogy nem tudtuk, áprilisban miből fizetjük a köztisztviselők bérét. A nyolc százalék nem volt kevés, de ezt félévenként két százalékponttal csökkentettük, továbbá voltak kivételek is.

A harmadik pillért az államháztartási reform elemei alkották. Újrarendeltük a közteherviselést és a szolidaritást. A tandíj vagy az orvosi szolgáltatások némelyikének költségesítése tartozott ide, és ebbe illeszkedett az is, hogy a legmagasabb jövedelműektől elvontuk a családi pótlékot. A lényeg az volt, hogy megértessük: aki költséges szolgáltatást vesz igénybe, legalább jel-

BÉKESI, SURÁNYI, BOKROS

képesen járuljon hozzá az előállításához. Ez azzal az előnnyel is jár, hogy a pénzéért jobb minőséget követel.

A negyedik pillér a jövedelempolitika, a reálbérek csökkentése volt. A munkaadók és a munkavállalók becsületére legyen mondva, hogy megértették a dolog lényegét, így különösebb sztrájkok és tüntetések, illetve magasabb infláció nélkül valósult meg abban az évben a 11 százalékos átlagos és a 16 százalékos közalkalmazotti-köztisztviselői reálbércsökkenés.”

Csomagjából mind a mai napig „megmaradt a tandíj, az orvosi ellátások egy részének díjkötelessége, a családi pótlékra jogosultak körének némi szűkítése.” Ezzel szemben „az első Orbán-kormány 2000-ben föladta a pénzügyi stabilitást, a Medgyessy-kormány 2002-től megalapozatlan jóléti rendszerváltást hirdetett, amit Gyurcsány Ferenc túlköltekező politikája követett. Ez 2008-ra újra a pénzügyi csőd szélére sodorta a magyar államot.” Azonban így is „beépült a köztudatba egy-két olyan új gondolat, amelyik összhangban van a kapitalista piacgazdasággal: semmi nincs ingyen, legalább jelképesen mindenért fizetni kell, nincsenek alanyi jogon járó szociális juttatások, viszont a szolidaritás jegyében a hátrányos helyzetűek célzott támogatására szükség van.”

A riporter filozofikusnak hangzó kérdésére meglepő elszántsággal válaszol: „Ha most hirtelen felkérnék, hogy álljon a válságkezelés élére, mit tenne? – Reformok kritikus tömegére van szükség. A teendőket 300 pontban gyűjtöttem össze, amit 2022-ben megírtam cikksorozatomban.”

Tehát teendők vannak, nem kevesebb, mint háromszáz. (2016-ban az Élet És Irodalomban még csak 140 pontról beszélt, de ebben utalt a tíz évvel korábban összeállított 130 pontjára.) Most nem emel ki belőlük semmit, nem is kell, el tudjuk képzelni. Mégis gyanítjuk, hogy nem meri. Már az előző választási kampányban is elmondta, mit kell tenni rögtön a választás után, s lám, csak a liberális értelmiség szavazott rájuk. Most inkább ezt mondja: „Negyedszázad elvesztett a hazai fejlődésből. Nyugodtan ki lehet mondani, ha utódaink az újabb túlköltekezés helyett a szerkezeti reformokat vitték volna tovább, akkor gazdaságunk ma osztrák szinten teljesítené, a magyar társadalom pedig ma már osztrák színvonalon élhetne.”

Meg kell a szívnek szakadnia. Nem, nem a magyar társadalom élne az osztrák elit életszínvonalán, ha-

nem a magyar elit. A magyar elit irigylő az osztrák elitet, erről van itt szó, ne nyaljuk be a mézes madzagot. Ne felejtjük el: a liberálisok alapelve a verseny és a szolidaritás. A versenyben nincsenek szabályok, nincsenek tiltott eszközök, a szolidaritás pedig nem változtathatja meg a verseny eredményét. A vesztesek életben maradhatnak, de vesztesek maradnak.

Békesi László sajnálkozását fejezi ki, hogy a lényegében őáltala előkészített csomag nem az ő nevében vonult be a történelembe, de nagyvonalúan kijelenti: „*bárki lehet a dicsőség, ha a hazáé a haszon.*” Az ő írása lényegében arról szól, hogy magán az MSZP-n belül is vegyes volt a pénzügyi terv fogadtatása, élükön Horn Gyulával, akinek sehogyan sem akaródzott ilyen csomagot lenyomni a lakosság torkán, egyebek között „nem akarta veszélyeztetni a szakszervezetekkel kötött társadalmi-gazdasági megállapodás megkötését.” Békesi roppantul furcsállotta, minek akarnak beleszólni a gazdaságpolitikába a szakszervezetek. A külföldi közgazdászok azonban minden tárgyaláson tetszésüket fejezték ki, ezért nem tudott Horn Gyula kihátrálni belőle.

„Az 1995-ös magyar stabilizációs program előkészítésének és végrehajtásának objektív szakmai elemzése, eredményeinek és hiányosságainak feltárása és értékelése, tapasztalatainak felhasználása ma még hiányzik, és a mai magyar politikai légkörben egyelőre lehetetlen” – állapítja meg. Mondanám, hogy ebben az egyben végre igaza van, de azért egy kicsit kiigazítva: A program társadalmi egyeztetése, szükségességének bizonyítása, a társadalom egyetértésének megszerzése nemcsak hiányzik, hanem soha nem is volt cél. És persze az is lehetséges, hogy azoknak van igazuk, akik nem értettek vele egyet. Hozzáteszem, ugyanilyen szellemben hajtotta végre összes reformját a következő liberális kormány is. Az oktatási reformban vigyáztak, nehogy érintkezésbe kerüljenek a pedagógustársadalom véleményével, az egészségügyi reformban az orvosokéval.

A Bokros-csomag súlyosabb bűne az a bizonyos „költegesítés”, amellyel a diák és a beteg úgymond elismeri, hogy tanítása, ellátása pénzbe kerül, és jelképesen hozzájárul ehhez. Ugyanis nem neki kell elismernie, hanem a társadalom egészének és az államnak, hogy a felnövekvő nemzedéknek át kell vennie a felnőtt társadalom tudását, és képesnek is kell maradnia a munkára. Nem jelképesen kell hozzájárulnia, hanem fenn kell tartania. Neki, az államnak. Az pedig egy maszlag, hogy ha a diák, a beteg fizet érte, akkor jobb minőséget követelhet a pénzéért – hogyan? Hirtelen sikeresebb lesz a tanítás és a gyógyítás, ha az érintettek személyesen fizetik?

Az eredmények között első helyen természetesen a nemzeti elismerés szerepel, második helyen a pénz szabad érvényesülése. Hogy a diákok azóta hogyan tanulnak, a betegek hogyan gyógyulnak, a tanárok és az orvosok mennyire motiváltabbak régi önmaguknál – kit érdekel? Tüntetések szervezni értük, azt bezzeg tudnak, de higgyük el, nem a javítás szándékával.

Mikor lépünk ki az Európai Unióból?

A jó időpontot nehéz megtalálni, de könnyű elszalasztani

Magyarország kilépése az EU-ból nincs napirenden. A kilépés gondolata nem szerepel sem a kormánypártok, sem a parlamenti ellenzéki pártok mai programjában.

A Munkáspárt az a politikai erő, mely következetesen kiáll Magyarország kilépése mellett.

Ebben a helyzetben érthető feltűnést keltett miniszterelnök úr április 28-án elhangzott kijelentése: „*Ha az Európai Unió olyan lett volna 2004-ben, mint amilyen most, az sem biztos, hogy jelentkezünk volna. Abban a pillanatban, hogy Magyarországnak előnyösebb, hogy kívül van, mint belül, akkor ki kell lépni. Hogy hol van ez a pont, mikor jön el, azt nem tudom megmondani, ma még nem tartunk itt.*”

Miniszterelnök úr alapvető érdekként jelölte meg azt, hogy az EU piaca létfontosságú a magyar gazdaság számára, arról ma nem lehet lemondani.

De térjünk vissza egy pillanatra 2004-re! Miért és hogyan léptünk be az EU-ba? Az EU 2004-es állapotát manapság divatos nagyszerűnek minősíteni, arra hivatkozva, hogy akkor az EU-ban a centrális, azaz nemzetek feletti intézmények nem voltak túlsúlyban, a döntő szó a nemzeti kormányok megegyezéséé volt.

Ez akkor sem volt teljesen igaz, de akkor is lehetett tudni, hogy az EU a német és francia nagytőke intézménye. A két világháború keserű tapasztalatainak birtokában a német és francia tőke megegyezett, hogy együtt fogják Európát irányítani. Az EU 2004-ben is a „német tőke kinyújtott karja” volt, és nem valamilyen ideális integráció.

Azt is lehetett tudni, hogy az EU nem jótékonyági intézmény a szegényebbek felzárkóztatására. Az EU kibővítése mindig azt jelentette, hogy a német-francia nagytőke újabb és újabb piacokat szerzett meg. 2004-ben az EU-birodalom lényegében lenyelte a volt kelet-európai szocialista országok piacát, ezzel nem nekünk segített, hanem a saját válságát napolta el.

A magyar elit mindezt nyilvánvalóan tudta. Úgy ítélték meg, hogy a fiatal magyar kapitalizmust gazdaságilag meg kell erősíteni, erős tőkésosztályt kell építeni, és erre az EU-t látták alkalmasnak. Úgy vélték, hogy többet nyernek a csatlakozáson, mint amit veszítenek.

A magyar elit történelmi kiegyezést kötött a német és francia nagytőkével. A nyugat segít megerősíteni a fiatal magyar kapitalizmust. Cserébe a magyar elit átadja a piacait, átveszi az EU szabályait, és a jövőben az EU-érdekkel összhangban fog cselekedni. A magyar elit ezt annál is inkább elhitte, mert a „szovjet veszély” visszatérésétől sokáig tartott.

A nyugati piacra való bejutás persze nagy ígéret volt. Később kiderült, hogy ez csak a nagyoknak sikerül.

Fontos érv volt a munkaerő szabad áramlása. A rendszerváltás nyomán tömegek váltak munkanélkülivé. 2004 után a magyarok szabadon vállalhattak munkát az EU-ban. Ez pénz is hozott a házhoz, másrészt csökkentette a magyar elitre gyakorolt belső politikai nyomást.

Az EU-csatlakozás egy nagy „álom” megvalósulását ígerte a tömegeknek. Ez viszont a magyar elit hazai pozícióit segítette.

A rendszerváltást szinte minden magyar család megszenvedte. A társadalmi konfliktusok elkerülésére adni kellett valamit a népnek. Az EU „álom” ilyen volt.

Sokan hitték el, hogy annyit fogunk keresni, mint az osztrákok. Árubség lesz. Szabadon utazhatunk, nem kell vízum. Gondolkodó emberek persze akkor is voltak. Nem véletlen, hogy a 2003-as népszavazásra a választóknak csak 45,62 százaléka ment el, a többség nem szavazott. Az EU-ba 3,6 millió állampolgár vitte be az országot szemben a 4.3 millióval.

Magyarország feladott mindent, ami a német és a francia tőkét zavarta. Megszüntették például a cukorrépa-termelést, eladták a cukorgyárakat, jöhetett a nyugati cukor. A magyar mezőgazdaságot ráállították a kukorica- és búza termelésére, ami nyugaton már nem hozott elég profitot. A magyar adottságok lehetővé tették volna a technikai kultúrák, zöldségek és gyümölcsök termelésének felfuttatását, de a nyugat ezt nem akarta.

A nyugat megszerezte a magyar élelmiszer kiskereskedelmet. Multiknál vásároljunk a multiknál termelt árukat. A nyugat monopolhelyzetben van, ezért az árakat is lényegében ők határozzák meg.

A nyugat már tudta, hogy Kína, India és más ázsiai országok fejlődése miatt az élelmiszer a legfontosabb fegyverré válik. Ennek hasznából a magyar agráriumot eleve kiszorították.

2004 óta azonban a világ óriásit változott. Az egykori szocialista országok tőkés rendszere konszolidálódott. Elégedetlenség mindenütt volt bőven, de sehol sem került sor a fiatal tőkés rendszer megdöntésére. Ugyanakkor megerősödött a nemzeti tőke. Magyarországon például nemzetközi tényezővé erősödött a MOL, az OTP.

A tőkés rendszer megszilárdulása nálunk is, és más kelet-európai országokban is együtt járt a nemzeti tudat ébredésével, a nemzeti politika önállósodási törekvéseivel.

A nyugati elit nem tolerálta ezt. Az erősödő kelet-európai kapitalizmusnak örültek, de a keletieket továbbra is hűséges gyarmatnak tekintették, és hallani sem akartak arról, hogy a magyarok és a többiek több beleszólást kapjanak az EU ügyeibe.

A nyugati elit válasza a változó európai erőviszonyokra a 2007. évi Lisszaboni Szerződés volt. Ez az a szerződés, mely elindította a nemzetek feletti, brüsszeli intézmények születését és erősödő uralmát. Megjelent az Európai Parlament, amely a demokrácia látszatát keltette, a valóságban korlátozta az emberek jogait.

Gondoljanak csak bele! Az EP-képviselőket ugyan a nemzetállamok polgárai választják, de amikor kimennek Brüsszelbe, akkor csatlakoznak valamelyik „politikai családhoz.” Utána a képviselők már úgy szavaznak, ahogy a „család” dönt. A Tisza Párt EP-képviselői ma nyilvánvalóan nem a magyar nemzeti érdeket képviselik, hanem az Európai Néppárt döntéseit. E szervezet elnöke, Manfred Weber is német.

A Lisszaboni Szerződést magyar részről Gyurcsány Ferenc írta alá. A magyar liberálisoknak kedvére való volt a szerződés, amely a nemzetekkel szemben a tőke globális uralmát alapozta meg. A Gyurcsány-kormány az aláírás után már négy nappal, 2007 december 13-án elfogadtatta a magyar parlamenttel. A magyar országgyűlés ezen a na-

ORBÁN-FÓRUM ÁPRILIS 28-ÁN (FACEBOOK ORBÁN)

pon 325 igennel, 5 nemmel és 14 tartózkodással elfogadta a Lisszaboni Szerződést. Az MSZP-nek 186 képviselője volt, a Fidesznek 164. Vagyis liberális kormány és konzervatív ellenzék együtt szavazott. Ilyenkor derül ki, hogy az ellentétek mellett vannak közös tőkés érdekek is.

A Fidesz a szerződésben – ki tudja, miért – lehetőséget látott a magyar nemzeti és a kelet-európai törekvések erősítésére. A Visegrádi Együttműködést fontos eszköznek tekintette pont a lisszaboni pozitívumok érvényesítésére.

A dolgok azonban másként alakultak. A 2008-as világgazdasági válság megdöbbentette a tőkés világot. A liberális tőke azonnal előállt a megoldási recepttel: mindent alárendelni a piacnak! A piac majd kiszűri a gyengéket, lehetőséget ad az erősebbeknek, és a piac, mint az emberi szervezet a betegséget, legyőzi válságot.

A liberális kormányok ennek szellemében hozták meg katasztrofális döntéseiket. Beengedték a migrációt Európába, ami felborította az európai társadalmakat. Az egészségügy privatizálása, a bankok uralmának kiterjesztése mind, mind növelték a társadalmi különbségeket. A problémák elfedését, az emberek manipulánsát szolgálta a woke, az LMBTQ-mozgalom és hasonló ügyek elindítása.

2010-ben a magyar elitben új megállapodás született. Engedték hatalomra jutni a Fideszt, melyet sokan nem kedveltek, de ebben a pártban láttak esélyt a válság leküzdésére. A Fidesz-kormány valóban stabilizálta a magyar kapitalizmust. Az elégedetlenséget képes volt kezelni, és az emberek jelentős részét maga mellé állítani.

A liberális tőkés körök, tetszik, nem tetszik, tudomásul vették, hogy a Fidesz stabil helyzetet teremtett. Ez 2010-ben számukra is jobb volt annál, hogy folytatódjanak ellenőrizhetetlen folyamatok, netán visszatérés legyen a szocializmushoz. Idővel azonban a liberálisok kezdték megelégedni azt, hogy kiszorultak a hatalomból, és különböző EU-s tényezőkkel összefogva igyekeztek a kormányt megdönteni. Most ezt látjuk a Tisza Párt tevékenységében is.

Az Orbán-kormány más taktikához folyamodott. Nem szakított az EU-val, sőt hangsúlyozta, hogy az EU az európai lét fontos intézménye. Folyamatosan hangoztatta, hogy az EU-t meg lehet és meg kell belülről reformálni. Eleinte a brit kormánnyal igyekeztek összefogni, de a britek időközben kiléptek. Ekkor indult el a nagyszabású projekt, az európai konzervatívok összefogására. Orbán jelentős tekintélye és a projektbe fektetett rengeteg pénz lényeges sikert hozott: létrejött a patrióták európai csoportja.

Kérdéses persze, hogy a patrióták odahaza hatalomra tudnak-e jutni. Németországban, Ausztriában nem sike-

rült. A lengyel és cseh konzervatívokat megbuktatták. Meloni olasz kormánya pedig számos kérdésben eltér a patrióták álláspontjától.

A Munkáspárt következetes véleménye az, hogy az EU-t nem lehet megreformálni. A reform mellett egyelőre kevesen lépnek fel, és kérdéses, hogy ez változik-e. De a lényeg nem is ez. A lényeg az, hogy az EU a tőke szervezete és a tőkés jellegét senki sem akarja megváltoztatni. És amíg az EU tőkés szervezet, addig a tőke belső küzdelmei fogják mozgatni. Az európai népek életében a szocializmus hozhat változást. Ez az egyetlen megoldás a tőkés válságra. Tőkés EU helyett pedig a népek kölcsönösen előnyös együttműködése kell.

A Munkáspárt úgy véli, hogy ki kell lépni az EU-ból. Ehhez kedvező nemzetközi helyzet, erős és cselekedni kész politikai vezetés és széles népi támogatás kell.

Az USA és az EU éleződő küzdelme megroppanthatja az EU-t, ami kedvező lehetőség a kilépésre. A kilépéshez azonban tudni kell, hogy hova lépünk ki. A Munkáspárt ezért döntőnek tartja az Oroszországgal és Kínával való kapcsolatunk erősítését. Nem szabad lemondani róluk Trump mostani ígéretei hatására, hanem erősíteni, fejleszteni kell. Az új világrendet velük kell megteremtteni, és nem bízni egy „jobb” amerikai uralomban.

Magyarországnak semmilyen formában nem érdeke egy erős Ukrajna, sőt a legjobb lenne Ukrajna felosztása.

Kilépni akkor lehet, ha az uralkodó elit egységes ebben. Orbán említett nyilatkozata arra enged utalni, hogy a Fideszben már vannak olyan erők, amelyek a kilépés mellett vannak, de mások viszont nem tudják elképzelni a magyar életet az EU nélkül.

Társadalmi támogatás is kell. Meg kell értetni, hogy az EU nem azért nem jó nekünk, mert Dobrevnek és Magyarinak jó. Azért nem jó, mert az EU most már kárt okoz nekünk.

Meg kell nyerni azon milliók támogatását, akik már megértették, hogy ők semmit se nyertek az EU-val, sőt inkább sokat veszítettek. A magyar nemzet hangját ne a néhány százezer nyertes határozza meg, hanem a nehézséget viselő milliók.

Miniszterelnök úr azt mondta: „még nem itt tartunk.” Nos, a jó időpontot nehéz megtalálni, de könnyű elszalasztani. Egy biztosra vehető: ha Magyar Péter nyerne 2026-ban, a liberálisok kerülnének vissza, és az EU-kilépés lekerülne a napirendről.

LISSZABONI SZERZŐDÉS ALÁÍRÁSA (WIKIPEDIA)

Történelmi május elsejék

Május elseje a miénk. A miénk volt 1919-ben is, 1945-ben, a szocializmus éveiben is, és a miénk ma is.

◀ 1919 MÁJUS ELSEJE BUDAPESTEN (FOTÓ: WIKIPEDIA)

FELVONULÁS 1955-BEN (FOTÓ: FORTEPAN) ▶

MÁJUS ELSEJE 1980-BAN (FOTÓ: FORTEPAN) ▶

◀ 1957. MÁJUS ELSEJE (FOTÓ: WIKIPEDIA)

◀ MUNKÁSPÁRTI FELVONULÁS 2017-BEN (FOTÓ: MUNKÁSPÁRT)

MUNKÁSPÁRTI MAJÁLIS 2018-BAN (FOTÓ: MUNKÁSPÁRT) ▶

